

Skepparsonens historia nr 47

Min syster Kerstin som bott hos mig i Kämpersvik efter Ulla flyttat, skulle nu även hon flytta, tillbaks till Trollhättan. Jag skulle gå ut skolan och konfirmationen hade pappa ordnat så jag kunde läsa, som de hette då, på fjorton dagar på sommaren i Fjällbacka kyrka. Efter skolan var det även ett obligatoriskt skolkök i Grebbestad i ett hus mitt emot kyrkan.

Tidigare hade det varit träslöjd i Kämpersvik hos Enfrid Pålsson men Enfrid hade häftigt humör, så när grabbarna en dag var riktiga stökiga när han kom in så la han ner slöjden. Den flyttades till Einar Andersson i stället, berättade Karl Erik. Självtänkt hann han vara med något halvår men gick även i skolkök hos Jarl Hilmersson och skolkökslärarinnan bodde hos Ernst Joelsson och var mycket omtyckt.

Enfrid satt vid köksbordet och putsade små prydnads båtar, där båten var i mörkt trä och seglen i ljust träslag, som Hedvig skurit till, de var mycket välgjorda, medan man själv satt på köksstolen en bit ifrån och blev klippt av Hedvig med en handklippare och lika varje gång, när man kom ut och mössan ramla ner över öronen så vågade man nästan inte gå till skolan dagen efter, klippningen kostade det femtio öre och båtarna kostade en femma för enmastad och tio för två mastad med segel.

Pappa insåg att jag måste ha någon som bodde hos mig den tiden. Pappa Anker och Karl Erik var i Norge med Agnete när det blev svår tjocka, dimma, så de gick in till ett litet samhälle. När de var på restaurang, så frågade pappa om det fanns någon som ville ha jobb, ont om jobb och arbetslös så tackade Margot ja till jobbet.

Döttrarna Ingrid och Margot var yngre än jag men det var inga problem, så 1951 flyttade de till Kämpersvik. När skolan slutat så flyttade de till Strömstad och hon började på fabrik och rensade räkor och sparade ihop till ett hus, ett riktigt lyckligt öde.

Den enda tiden när jag börjat i skolköket och vi skulle ha med oss ingredienser till att laga av så hade hon inte alltid pengar till detta, så då blev det till att diska, skala potatis och så fick man lära sig att vrida ur en skurtrasa, vi karlar vrider trasan med handflatorna neråt medan kvinnorna har vänster hand med handflatan uppåt och högra med handflatan nedåt och vrider handlederna mot varann så kraften blir mycket högre, när trasan vrids runt. Alltid lär man sig något i skolan.

Jag kan väl inte skylla på henne för pengarna från Anker kom väl inte så regelbundet när han var på sjön.

Men en dag med ingredienserna i en påse hemifrån, skulle jag baka drömmar, allt gick bra tills jag skulle grädda dem då förstod jag att jag glömt bikarbonaten, de blev alldeles platta, betyget blev att jag bakat mardrömmar.

Men skam den som ger sig, denne gången hade jag med mig till kokoskakor allt blev riktigt lyckat. Mycket nöjd cyklade jag hem med tjugosex tjugosju kokoskakor i påsen.

Den nya vägsträckan från Kämpersvik till Grebbestadsvägen var påbörjad på gårdet mellan Östen och Knut Janssons hus, en caterpillar körde omkring och skrapade bort matjord, där måste jag absolut stanna och titta, stora maskiner var alltid spännande, men under tiden så dök en liten jäkel upp i huvudet, de skall inte få smaka en enda kokoskaka norskorna, för att jag inte fått med mig grejer till skolköket ibland. Jag stod där med min cykel och tuggade i mig var enda kaka utan att ha något att dricka. Jag får tillstå att med lite dåligt samvete och magen full av kokoskakor mådde jag inte så särskilt bra.

Lärarinnan hade äpple i skafferiet som killarna var och tog och åt, själv tog jag bara ett men var lika skyldig, när en av tjejerna tjallade och vi fick erkänna och skämmas inför de andra. Det var väl straffet för kakorna kan jag tänka.

Karl Erik o Folke ”Anker” Andersson